

Sygn. akt IV Pa 62/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Jerzy Zalasiński (spr.)

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak

SO Jacek Witkowski

Protokolant : st.sekr.sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa L. C.

przeciwko Zespół (...) w K.

o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 sierpnia 2013r.
sygn. akt IV P 331/13

I. oddala apelację,

II. odstępuje od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt IV Pa 62/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17.05.2013r. powódka L. C. domagała się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia stosunku pracy przez pozwanego Zespół (...) w K. oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że L. C. była zatrudniona w Zespole (...) w K. jako nauczyciel na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Z dniem 31.01.2006r. jej stosunek pracy przekształcił się w stosunek pracy na podstawie mianowania, co dyrektor potwierdził pismem z dnia 23.05.2013r.

W roku szkolnym 2012/2013 L. C. miała przydzielone godziny wychowania fizycznego (7 w Szkole Podstawowej oraz 4 w Gimnazjum), przyrody (9 w Szkole Podstawowej) oraz 1 godzinę wychowawczą w Gimnazjum. Oprócz niej nauczycielami WF byli: M. M. (12 godzin w Szkole Podstawowej oraz 8 godzin w Gimnazjum) oraz S. K. (8 godzin w Gimnazjum).

W roku szkolnym 2013/2014 w Zespole (...) w K. zmniejszono liczę klas o jeden oddział lekcyjny oraz zlikwidowano płatne godziny świetlicy. Spowodowało to zmniejszenie liczby godzin wychowania fizycznego o 5 w Szkole Podstawowej i w Gimnazjum.

Z uwagi na ocenę pracy L. C. dyrektor zdecydował się, że godziny wychowania fizycznego dotychczas jej przydzielone rozdzieli pomiędzy pozostałych nauczycieli tego przedmiotu, zaś niezmienną ilość godzin przyrody przydzieli zastępcy dyrektora E. Z., której ubyło po 1 godzinie biologii i chemii oraz 3 godzin wychowania do życia w rodzinie, a która posiada uprawnienia do nauczania przyrody.

W dniu 10.05.2013r. L. C. otrzymała pismo pracodawcy zatytułowane „Wypowiedzenie umowy o pracę” z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31.08.2013r. Jako przyczynę swej decyzji pracodawca wskazał zmniejszenie liczby oddziałów w szkole oraz likwidację płatnych godzin w świetlicy szkolnej uniemożliwiający zatrudnienie w pełnym wymiarze zajęć oraz powołał się na treść art. 20 ust. 1 pkt 2 KN. W ocenie Sądu I instancji powództwo okazało się nieuzasadnione i podlegało oddaleniu. Przyczyna wskazana w wypowiedzeniu powódce stosunku pracy okazała się prawdziwa. Wypowiedzenie stosunku pracy powódce nie naruszało dyspozycji art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26.01.1982r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006r., Nr 97, poz. 674 ze zm.), zgodnie z którym dyrektor szkoły w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć rozwiązuje z nim stosunek pracy lub, na wniosek nauczyciela, przenosi go w stan nieczynny. W przedmiotowej sprawie, jak zaznaczył Sąd Rejonowy, bezsporne okazało się, że u pozwanego nastąpiło zmniejszenie liczby oddziałów w szkole o jeden oraz likwidacja płatnych godzin w świetlicy. Przyznała to sama powódka, a wynika to także z arkusza organizacyjnego na rok szkolny 2013/2014 i zeznań dyrektora pozwanego. Sytuacja ta w konsekwencji skutkowałą wyborem jednego z nauczycieli wychowania fizycznego do zwolnienia z pracy. Zdaniem Sądu I instancji pracodawca sprecyzował kryteria doboru pracowników do zwolnienia, które następnie zaopiniowała pozytywnie Rada Pedagogiczna w dniu 25.01.2011r. Jako kryteria doboru przyjęto: kwalifikacje formalne, realizację zadań dydaktyczno – wychowawczych i opiekuńczych wynikających z pensum godzin dydaktycznych oraz dodatkowo wykonywanych przez nauczyciela czynności, dyscyplinę pracy, posiadane uprawnienia emerytalne, kwalifikacje zawodowe uprawniające do wykonywania innego zawodu oraz sytuację życiową. W ocenie Sądu Rejonowego tak opracowane kryteria nie są ani dowolne, ani nie naruszają zasady równego traktowania pracownika (art. 11² kp) lub zasady niedyskryminacji (art. 11³ kp). Uwzględniają sytuację zawodową i osobistą każdego z pracowników poddanych ocenie pod kątem wytypowania do zwolnienia. Nadto powódka nie kwestionowała tych kryteriów, a jej zastrzeżenia dotyczyły jedynie konkretnej zawartości każdego z nich. Zdaniem Sądu Rejonowego pozwany wykazał, że ocena pracy powódki była najniższa spośród trzech nauczycieli wychowania fizycznego. Na jej niekorzyść, w porównaniu z pozostałymi nauczycielami wychowania fizycznego, przemawiają problemy z zachowaniem dyscypliny na lekcjach wychowania fizycznego, brak kontroli nad niećwiczącymi uczennicami, tolerowanie braku stroju lub niewłaściwego stroju do ćwiczeń.

Okoliczności te zostały potwierdzone zeznaniami dyrektora pozwanego oraz świadków S. W., I. J. i E. Z.. W podsumowaniu Sąd I instancji uznał, że pozwany zasadnie wytypował powódkę do wypowiedzenia jej stosunku pracy spośród trzech nauczycieli wychowania fizycznego. Zweryfikowane w trakcie procesu kryteria wyboru do zwolnienia z pracy potwierdziły niższe kwalifikacje zawodowe i merytoryczne powódki. Sąd Rejonowy, przywołując orzeczenia Sądu Najwyższego, stwierdził, że prymat winien mieć interes pozwanego w postaci zapewnienia uczniom jak najlepszej kadry pedagogicznej kosztem dążenia pracownika do utrzymania zatrudnienia.

Od wyroku tego apelację złożył pełnomocnik powódki zarzucając Sądowi I instancji naruszenie prawa procesowego to jest art. 233 par.1 kpc poprzez przyjęcie przez Sąd, iż pozwany wykazał, że ocena pracy powódki była najniższa. Podnosząc ten zarzut wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przywrócenie powódki do pracy na poprzednich warunkach. W uzasadnieniu apelacji skarżący dowodził, że Sąd I instancji w sposób dowolny dokonał interpretacji kryteriów do zwolnienia nauczycieli.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja powódki jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Apelujący nie zarzuca wyrokowi naruszenia prawa materialnego. Sąd II instancji dokonał kontroli zaskarżonego wyroku w granicach apelacji.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtórzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.10.1998r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania zgodnie z art. 233 § 1 kpc.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 kpc nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami juredycywnymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189).

W niniejszej sprawie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. nie zostały naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości.

Sąd I instancji przeanalizował dowody, stosując dyrektywy z art. 233 § 1 kpc i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania opartego o wszechstronną analizę zebranego materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wnioski wyprowadzone z analizy dowodów nie budzą zastrzeżeń. W wyroku z dnia 12.04.2012r. sygn. akt I UK 347/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska. Pogląd ten Sąd Okręgowy podziela w całej rozciągłości.

Jedyny słuszny zarzut podniesiony w apelacji polega na tym, że Sąd I instancji nieprawidłowo zakwalifikował brak dyscypliny na lekcjach wychowania fizycznego prowadzonych przez powódkę do kryterium dyscypliny pracy, podczas gdy należało zastosować w tym miejscu kryterium oceny pracy wychowawczej, dydaktycznej i opiekuńczej. Uchybienie to pozostaje jednak bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego wyroku. Należy dodać, że Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom dyrektora pozwanego złożonych na rozprawie w dniu 13 lutego 2014r., że przy doborze nauczyciela do zwolnienia brano były pod uwagę wszystkie kryteria przyjęte przez radę pedagogiczną (k.17), także te nie wymienione w tabeli na k. 34. Wymienione w tabeli kryterium w postaci oceny pracy przez dyrektora mieści się, zdaniem Sądu Okręgowego, w pkt.2 kryteriów zatwierdzonych przez radę pedagogiczną na k. 17. Żaden z nauczycieli podlegających zwolnieniu nie posiadał uprawnień emerytalnych. Wobec tego kryterium określone w pkt 4 nie miało w sprawie zastosowania.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 385 kpc należało orzec jak w wyroku. O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 102 kpc, kierując się pogorszeniem sytuacji materialnej powódki.